

A leányvári boszorka

Volt egy szörnyen gazdag ember, szakálla volt kender,
Sokat keresett Ő az eszével.

Azt mondják, hogy a pénze, szórva út szélére
Selmechről vagy Budáig elérne.

Egyszer született egy lánya, nincs is jó szó rája,
Hogy az apja mennyire imádta,
Ha kinyitotta száját, minden kívánságát
Azon nyomban valóra váltotta.

Ref.: Ő a leányvári boszorka, kinek lenne jobb dolga,
Jó bort szürcsöl aranyban lubickolva.

Éjjel-nappal mulatva, erkölcsöt sutba dobva,
Nem gondolván, mi lesz, ha mind elfogyna.

Néhány esztendővel később jött egy csúnya vérrög,
S gyülekeztek a fekete felhők,
S hogy a papának vége, mákos csemetéje
Örökölt egy tonna aranypengőt.

Eztán az ifjú Borbála tett a tanulásra,
Minek, ha a pénznek nincs határa.

Ő lusta lett és léha, s többször is, mint néha
Költött ékszerre és szép ruhákra.

Ref.

És hogy Bori nővé érett, jobb útra nem tévedt,
Sorszámot a pokolba már tépett,
És akármennyi herceg, egytől egyig meglett,
Aki Borbála útjába tévedt.

Aztán jött egy borongós nap, s Rössel kisasszonynak
Szívszorító adatokat hoztak,
Mint Selmcen a sík föld, annyi már a pengőd,
Pénzügyeid bizony csődöt mondtak.

Ref.

Eztán bizony szegény lett ő, élete egy fertő,
S csak nem jött a várva várt megmentő.

A halála hírére, a temetésére,

(Csak) éhes kutya jött, vagy huszonkettő.

Így hát Selmecbányán járva, nyisd ki szemed tágra,

S vess egy pillantást a Leányvárra,

És mielőtt még pénzér' boldogságot vennél,

Gondolj vissza Rössel Borbálára.

Ref.